

[Fudme.]

så kaldte grænsebeløb — dette grænsebeløb, der jo nu som en praktisk nyvinding fastsættes til 20 pct. af husstandsindkomsten. Det har været sådan hidtil og er det også efter lovforslaget, at boligsikringen højst kan udgøre 75 pct. af den leje, der går over grænsebeløbet. Der er andre regler, som kan begrænse boligsikringens størrelse, men den begrænsning, man hyppigst støder på i praksis, er denne 75 pct.s begrænsning, som findes i den foreslåede § 2, stk. 1, andet punktum.

Vi er i det radikale venstre af den opfattelse, at det var rigtigt at overveje, om disse 75 pct. ikke er en for høj procent, om det ikke i forbindelse med de videre drøftelser var rigtigt at tænke på en noget lavere procent, om det skal være $\frac{2}{3}$, altså $66\frac{2}{3}$ pct., $\frac{3}{5}$, altså 60 pct., eller om man måske i virkeligheden skulle overveje at gå helt ned til 50 pct. Det er noget, vi gerne vil inddrage i diskussionen. Vi vil gøre det ud fra den betragtning, at i det øjeblik boligsikringen udmåles med en noget mindre procent af det beløb, hvormed man overskrider grænsebeløbet, opfordrer det den pågældende lejer til at udvise mere kritisk sans med hensyn til, hvor høj en leje han binder sig for. Endvidere indebærer en lavere procentsats den fordel, at i det øjeblik han får en indtægtsstigning, vil bortfaldet af boligsikringen ikke blive føleligt i samme grad som i dag, hvor vi giver helt op til 75 pct. af det beløb, hvormed grænsebeløbet overskrides.

Der er visse ting, som helt utvivlsomt mangler i dette lovforslag. Ved førstebehandling i juni måned gav jeg udtryk for — jeg tror også, jeg har sagt det ved tidligere debatter om boligsikringsordningen — at vi fra det radikale venstre stadig mener, at man bør søge frem til mere objektive kriterier for udmåling af boligsikring end det nuværende system, hvor man jo i virkeligheden blot kombinerer den faktisk betalte leje og husstandsindkomsten.

Det fremgår af de generelle bemærkninger vedrørende lovforslagets hovedpunkter, at man i boligministeriet har gjort sig de samme tanker, men at man i sommerens løb er gået væk fra det igen, idet man finder at man ikke kan opnå noget tilfredsstillende, hvis man gennemfører dette, og at det i hvert

fald ville blive dyrere. Det er muligt, at det ville blive dyrere, men hvis det blev bedre, var det vel også umagen værd at drøfte, om vi på den måde fik den rigtige boligsikringsordning. Vi vil i hvert fald gerne under udvalgsarbejdet have lejlighed til at se det materiale, som man har overvejet i boligministeriet i sommer og så hurtigt har forladt igen. Vi vil ikke uden videre føle os overbevist, blot fordi man i boligministeriet siger, at det ikke kan lade sig gøre.

Som tidligere ordførere har været inde på, mangler vi nu i oktober, ligesom vi gjorde det i juni måned, resultaterne af det samordningsarbejde, som blev iværksat efter en folketingsbeslutning i februar i år. Man har foreløbig fået en arbejdsrapport, kan vi vel kalde det, fra det udvalg, der da blev nedsat — Børglum Jensen-udvalget kaldes det efter udvalgets formand — men den indeholder jo ikke egentlige forslag. Vi har den opfattelse — og jeg kunne forstå, at de andre ordførere både fra venstre og konservative havde den samme opfattelse — at før vi får et virkeligt forslag til løsning af problematikken: sammenstødet mellem indkomststigninger, skattestigninger og bortfald eller aftrapning af sociale ydelser, før kan vi ikke gennemføre en virkelig tilfredsstillende boligsikringsordning.

Det er boligministeren åbenbart også selv klar over, idet det fremgår af både fremsættelsestale og bemærkninger til lovforslaget, at nu fremsætter man altså dette forslag fra juni så nogenlunde uforandret, og så håber man, at man kan blive indhentet af en betænkning med et forslag fra Børglum Jensen-udvalget, og derefter kan man så ændre i dette lovforslag. Vi må altså foreløbig sætte vor lid til, at vi kan nå i de kommende måneder at få føjet det ind, som mangler i dette forslag, sådan at vi under udvalgsarbejdet kan få gjort det til en så nogenlunde tilfredsstillende boligsikringslov.

Vi betragter derfor det forslag, som nu er fremsat, og som vi i dag behandler, som et stativ, der under udvalgsarbejdet skal hænges noget mere på, og derfor venter vi med den endelige bedømmelse af forslaget, til vi har set, hvad der bliver hængt på stativet.

Dahlgaard: Jeg skal først gøre nogle bemærkninger til lovforslaget om et udlejningsbidrag til det offentlige.